

ELS NINS DEL CARRER

Per què se'ls nega el dret a la vida, a l'educació i a la salut?

En Juanito va obrir els ulls. Tenia fred i fam. Al voltant d'ell ja havia començat el frenètic moviment de la conglomeració humana; la gent corria cap a la seva feina enmig del renou dels cotxes. Amb la seva maneta bruta es va espolsar un escarabat que pujava per la seva galta. De cop es va aixecar de davall dels cartons que l'havien protegit de la pluja i de l'aire fred de la nit i va començar a trontollar cap a les seves activitats diàries.

En Juanito té deu anys i no se'n recorda ben bé quin temps fa que viu al carrer. Quan parla dels seus pares ho fa amb indiferència, com si d'alguna cosa molt llunyana es tractés. Conta que la seva mare es va separar de son pare perquè li pegava molt. Després es va juntar amb un altre home, però a aquest en Juanito no li caïa bé. *"Em pegava molt, sempre em cridava i a vegades no em deixava entrar a casa. Ma mare al principi em defensava, però després es va cansar... Bé, vaig acabar per anar-me'n de casa"*.

Des d'aleshores viu al carrer i fa un poc de tot per guanyar-se algunes monedes. Menja irregularment. Inhala cola d'aferrar, perquè els al·lots li varen ensenyar que això llevava un poc la fam i el fred. Mai no ha anat a l'escola i no sap llegir ni escriure. Per a ell el futur és un terme abstracte, existeix limitat a sobreviure demà, passat demà...

Na Maria té 11 anys i conte que viu al carrer, aproximadament des de fa tres anys. Sa mare va morir quan ella tenia sis anys, i se'n va anar a viure amb un ocle seu. Però aquest va començar a tocar-la. Va decidir que era millor anar-se'n de la casa. Es va trobar amb una "amic" que li va donar menjar i hostatge, però després li va dir que s'havia de guanyar l'estada. D'aquesta manera s'inicià en allò que anomenam prostitució infantil. Cobra unes vegades més i altres menys; no li agrada el que fa, però que no hi ha altra cosa... "Els policies també volen abusar-ne, quan ens agafen ens demanen el nostre cos i la majoria són molt abusius". Na Maria només va assistir a l'escola durant els primers dos anys.

És sabut que hi ha milers de nines

que són prostituïdes. Moltes van pels carrers, altres en cases particulars, on s'hi troben nines des de 7 anys. Són venudes als que millor paguen i com a recompensa se'ls dona menjar, roba o el que necessitin. No ho denuncien perquè tenen por, els amenacen de mort o els peguen.

En Pedro té 12 anys; el seu cosset evidència l'alt grau de desnutrició que pateix. Va ésser vist al cantó, assegut entre brutícia, vidres i botelles rompudes. Els seus ulls amb l'esguard buit i la seva cara demacrada evidencien l'efecte cola d'aferrar; encara té la bossa entre les mans. Va descalç. La seva roba està bruta i esqueixada. Plou. No vol parlar molt. No sap des de quan viu així. Conta que treballa on s'agulla: venent xiclets o il·lustrant sabates, demanant almoïna. Va treballar una temporada amb un ruleter, des de les 6:00 del matí fins a les 22:00 o les 23:00, el vespre. El seu patró li pegava molt i mai no va voler pagar el que li devia. Se'n va haver d'anar sense recuperar el sou dels quatre mesos de feina. No sap què fer amb la seva vida. Ell també va tenir problemes amb ca seva, la seva mamà era alcohòlica i al seu papà no el coneix.

Els veiem cada dia. Es sabut que sumen els 5.000 els que tresquen pels carrers en un estat d'abandó total. Són els anomenats "nins del carrer", aquells que viuen, dormen i treballen en el carrer i que ja no tenen vincles familiars. Passen els dies venent xiclets, fruites, cigars, recollint fems o en qualsevol activitat que els surosi un ingrés. Estan exposats a tot tipus de

perills i malalties incloent-hi l'abús físic i sexual. Són prostituïts, forçats a participar en activitats il·lícites com són el narcotràfic i la delinqüència.

Com si això no bastés, aquests nins s'han convertit en víctimes d'una brutal agressió per part de grups policials i militars. "Casa Alianza", una de les poques institucions privades que atenen als nins del carrer, ha iniciat una campanya de denúncia contra les injustícies de què són víctimes. Moltíssims d'aquests petitons han estat torturats i assassinats. La pròpia directora de l'Àrea de Família de Menors de la Procuradoria de Drets Humans assegura que *"es tracta de tortures salgatges que van des de cremar-los els ulls als nins, tallar-los la llengua, arrancar-los les orelles, potejar-los i colpejar-los, fins a pegar-los el tir de gràcia"*.

Reflexionem companys. Per què els nostres nins no tenen el dret de viure la seva infància amb dignitat i un cert grau de benestar? Quines són les causes d'aquesta tragèdia, que no es limita als nins del carrer, sinó a la majoria dels nins del país, que sobreviuen en condicions precàries i infrahumanes. Per què se'ls nega el dret a la vida, a l'educació i a la salut?. No és una cosa casual; són els grups de poder els responsables d'aquesta situació. No els ha importat mai el que ens passa als pobres, que som la majoria en aquest país, el 87% per ésser exactes. Som pobres, perquè no ens paguen uns salaris adients, perquè no hi ha feina i perquè des de sempre hem estat explotats i expoliats de tot dret.

N'hem de prendre consciència: la misèria i la tragèdia d'aquests nins és responsabilitat de tots. Hem de juntar esforços per eradicar la causa que origina aquest fenomen. No basta regalar quatre monedes als nins. Com a mestres i sindicalistes tenim una responsabilitat històrica amb la infància i el futur d'aquest país, per la qual cosa hauriem de trobar formes d'alleugerir i ajudar a resoldre aquest greu problema.

*Del Comitè Executiu del
STEG (Guatemala)*



Els nins del carrer